

El tarannà de Rajoy

ANTONI GUTIÉRREZ RUBÍ
EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 21.04.07

"Riu bé qui riu darrer" diu l'encertat refrany popular. No sabem quant guanya el líder de l'oposició, però dijous es va guanyar el sou. Potser era la vanitat per estrenar un programa innovador o l'excés de confiança en les seves pròpies possibilitats el que va portar el president a ser el primer. Però, vist en conjunt, és evident que parlar l'últim ha tingut certs avantatges que **Rajoy** ha sabut aprofitar.

El líder del PP va mostrar les urpes dialèctiques als primers 15 minuts. Amb una actitud pètria, sense fissures, fins i tot provocadora, va deixar clar que no estava disposat a deixar-se intimidar ni a acomplexar-se en les preguntes més incòmodes. I amb això va obtenir l'efecte contrari. Els ciutadans van anar desistint, progressivament, de l'actitud de denúncia i crítica, per deixar pas a la discrepància o a la pregunta.

Rajoy també va sorprendre amb el seu llenguatge no verbal. Va demostrar que pot semblar pròxim, sense parlar de tu. Es va moure constantment en l'espai delimitat per a l'entrevistat, amb gran desimboltura, per escoltar i dirigir-se a cada persona. El seu faristol i tamboret van resultar, doncs, prescindibles i el mateix **Milà** va haver de sortir del seu cau per poder dirigir amb solvència i visibilitat. **Rajoy** va gesticular bé, amb l'ajuda d'un efectiu bolígraf, i es va oblidar del seu dit índex amenaçador, recuperant un to gairebé professoral i didàctic.

Va fer servir el piropo amb desimboltura. Va ser especialment afectuós i atent amb les persones que es van mostrar o van manifestar nervioses o amb alguna dificultat d'expressió. I va aguantar amb *tarannà* les intervencions més dures. Es va sentir tan a gust que fins i tot es va posar del costat dels ciutadans per defensar el seu dret a repreguntar tantes vegades com volguessin.

Malgrat la seva bona actuació, no va poder evitar la seva delatadora mirada cap a terra i l'evident falta de credibilitat quan va parlar de la guerra de l'Iraq o quan va negar evidències palmàries com el coqueteig intencionat del Govern del PP amb les mentides del març del 2004.

"L'important és estar viu, i després ja veurem", va dir en una resposta. I **Rajoy** està molt viu. Va mostrar una subtil novetat en el seu discurs. En lloc d'oposar-se frontalment a determinades idees, les va menysprear, gairebé ridiculitzant-les, per marcar i forçar una opció de primera... i una altra de segona. Va ser el cas quan va contraposar el català a l'anglès com a idioma de futur o quan va prioritzar "els drets, la vida o la llibertat" davant el problema de la vivenda.

Va revelar alguns detalls interessants de la seva vida privada, va citar amb encert ciutats, pobles i comunitats d'Espanya i el numeret final (una vegada acabat el programa), amb intercanvi de telèfons, per continuar en privat el que va prometre en directe, va ser divertit i atractiu. Quan ordeni l'exèrcit de pèls de la seva cara i del seu cap, controli el seu esbufec característic i deixi anar llast ideològic, serà un rival encara més seriós.